

Jee Wee Junior: 'In Gevecht met verdriet' Uitgeverij Boekscout, Soest 2015 ISBN 9789402221268 zie ook www.boekscout.nl (Lymfeklierkanker/Borstkanker/ Geestelijke gezondheidszorg/Depressie/Suikerziekte/Neuropathie/ PO)

Soort boek/Ziekte/stijl:

'Een verhaal dat zo maar ergens begint. Ergens op een moment wanneer de ziekte kanker in mijn leven komt. En alle zaken die zich daaromheen afspelen. Hoe mensen omgaan met gevoelens. Hoe er omgegaan wordt met strijd. Met tegenstrijd. Hoe veel pijn wordt aangedaan. Al vertellende, vordert een verhaal, bijna een levensverhaal. Met terugblikken, met sterke herinneringen, met trauma's. Met als rode draad afscheid. Afscheid van ervaringen.(...)' (Boekscout.nl)

Boek van 224 pagina's waarin Jee Wee Junior met flash backs beschrijft, welke gebeurtenissen en situaties zijn leven hebben gekleurd, en hoe hij daarmee om is gegaan. Hij groeide op in een gezin met een vader met een oorlogstrauma en zijn oudste zoon kreeg lymfeklierkanker, werd daarvoor behandeld en gezond verklaard, maar zou er uiteindelijk toch aan sterven. Zijn vrouw kreeg ondertussen borstkanker.

Jee Wee en zijn vrouw kregen ondertussen zodanige ruzie met de vriendin van hun oudste zoon dat ze hen niet meer zagen, niet uitgenodigd werden voor hun huwelijk en niet op de overlijdenskaart van hun zoon werden vermeld. Daarnaast stierf zijn schoonvader, Jee Wees moeder kreeg baarmoederhalskanker, hijzelf raakte overspannen en kreeg steeds meer last van de gevolgen van suikerziekte, neuropathie aan zijn voet. Aan het eind van het boek wordt het leven weer wat lichter, kijkt hij uit naar de komst van een kleinkind.

Boekscout.nl: 'In Gevecht met verdriet is een ontzettend heftig verhaal. Jee Wee Junior beschrijft in detail het ziekteproces van zijn zoon, die aan lymfeklierkanker leed. Wanneer tijdens zijn behandeling ook bij zijn vrouw borstkanker wordt geconstateerd, krijgt het gezin het nog zwaarder te verduren. Zijn verhaal bevat enkele flashbacks naar de tijd dat zijn zoons opgroeiden en zijn eigen jeugd. Hierdoor leert ook de onbekende lezer zijn gezin kennen en worden ze meegesleept in zijn verhaal. Kanker is een ziekte die velen van ons treft, maar veel mensen weten niet hoe ze met die situatie om moeten gaan. Met dit boek geeft de auteur deze mensen een stem. Ondanks dat alle patiënten een ander traject bewandelen en geen behandeling hetzelfde is, blijft de pijn en de onmacht voor patiënt en omgeving bestaan. Dit verhaal benoemt de machteloosheid, radeloosheid en de wanhoop.'

Over de schrijver:

Jee Wee Junior is getrouwd en heeft twee zoons, waarvan de oudste gestorven is, aan de gevolgen van lymfeklierkanker.

boekscout.nl: "Ik probeer met dit boek een fragment uit mijn leven te beschrijven, waarin de ziekte Kanker een hoofdrol speelt. Mijn oudste zoon krijgt lymfeklier kanker. Het proces dat hij door moest maken wordt uitgebreid besproken. Daarnaast komen er diverse zaken aan bod die de emotie alleen maar versterken. Tijdens de ziekte van mijn zoon krijgt mijn vrouw ook nog borstkanker. Ik was ten einde raad. Hoe ik die tijd ben doorgekomen, is te lezen in dit boek."

Wat viel op:

Hoe ongelooflijk veel JeeWee Junior heeft meegemaakt. In het boek schrijft hij over hoe hij die tijd is doorgekomen en hoeveel verdriet hij heeft verwerkt. Daarbij gaat hij ook uitgebreid in op hoe zijn leven is verlopen.

Citaten:

Pag.8: 'Ruim drie jaar heeft onze zoon gevochten. Niet zo maar gevochten, maar gevochten als een beer. De meest verschrikkelijke behandelingen heeft hij moeten doorstaan. Ingespoten worden met chemicaliën, die het lichaam van binnenuit vernietigden. Hij heeft gestreden met heel zijn kracht. Maar het was een ongelijke strijd, die hij nooit kon winnen. (...) Wij overleven met de herinneringen en het verdriet. De pijn wisselt. De ene dag is het heviger dan de andere. (...) Hoewel ons gezin geamputeerd is. We missen een kind. Elke dag.'

Pag.68: 'Mijn vader wist waar hij over sprak als het over Vietnam ging. Hij wist wat het was om tegen guerrilla's te vechten. Hij wist hoe te overleven in het oerwoud. Hij vertelde er nooit veel over. Het was te traumatisch. Soms kwam er iets boven. Als er iets in de krant stond of er iets op de radio werd verteld. Dan gaf hij deskundig en emotioneel commentaar.'

Pag.103: 'Ik bleek een bijzonder geval, met een ziektebeeld dat maar zeer weinig voorkomt. Een op de duizend mannen kan dit spontaan overkomen. Ik was die ene op de duizend. De specialist vroeg mij toestemming om mijn lichaam en mijn ziekteverschijnsel als studieobject te laten gebruiken. Met andere woorden of het was toegestaan dat artsen in opleiding mijn kruis uitgebreid mochten bekijken. Dit kwam niet elke dag voor. Nieuwsgierig kwamen er een aantal personen rond mijn bed staan. Ik hoor nog een persoon zeggen. Dit zou wel eens dodelijk kunnen zijn. Want wanneer de bloedvaten dusdanig afgekneld zijn, sterft alles af.'

Pag.108: 'Maanden heb ik met een probleem rond gelopen. Zoon ziek, vrouw ziek. Ik kon er niets aan doen. Ik stond machteloos aan de kant. Zelf werd ik ziek van de emoties en de spanningen. Ik kon het allemaal niet meer aan. Zoon besluit om afstand te nemen van zijn ouders. Familie uit elkaar. Allemaal ongevraagd. De maatschappij draait door.'

Pag.153: 'Hij keerde terug. Met de nodige oorlogstrauma's. Enigszins gehandicapt. Zijn arm was gebroken en verkeerd gezet. Toen hij thuis kwam was er niets. Geen opvang, zoals vandaag de dag is geregeld voor soldaten die naar het buitenland zijn geweest. Hij moest het allemaal zelf verwerken. Hij moest zelf zijn wereld weer opbouwen. Wat een trauma.'

Pag.199: 'Nu kijk ik terug op alles wat er zich de laatste drie jaar heeft afgespeeld binnen mijn leven. Nogal wat rumoer in het op zich rustige leven. Rumoer waar ik nooit om heb gevraagd, maar het gebeurde. Eerst de vreselijke ziekte van mijn oudste zoon, daarna borstkanker van mijn vrouw, mijn stiefvader komt plotseling te overlijden, mijn moeder krijgt baarmoederhalskanker, mijn zoon komt te overlijden, de bloedvaten in mijn rechterbeen blijken bijna allemaal verstopt te zitten door suikerziekte. Mijn voet is

doof. Ik loop mank. Het is allemaal nog al wat. Toch wil ik door en laat ik mij niet opvreten door alle emoties.'

Pag.222: 'Door een controlebezoek bij de internist bleek mijn vermoeden en onderzoek in de diverse media, toch te kloppen. Ik had officieel een neuropathie aan mijn rechtersvoet. En vanwege het gerommel aan de zenuwbanen in mijn voet waren er zenuwbanen beschadigd, die een hevige pijn kunnen veroorzaken.'